

A woman with long brown hair and bangs is standing in a lush green garden. She is wearing a bright pink sleeveless dress with a white hem. She is adorned with a long red beaded necklace, large red flower-shaped earrings, and a silver-toned watch on her left wrist. She is looking slightly to her right with a gentle smile. The background is a soft-focus garden with green foliage and a wooden fence on the left.

ပျဉ်းစင်

အချစ်မိလုံနာ

အပိုင်း (၁)

ခြေထောက်သန့်ဖို့ အရေးကြီးတယ်

(၁)

ရွှေတိုးသည် ပိုက်ဆံရှာတတ်သူ မဟုတ်ချေ။ ထိုပြင်
ဉာဏ်လည်းထိုင်းကာ အလည်းအသေး၏။ အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ၊
အရိပ်သုံးပါးနားမလည်၊ အူကြောင်ကြောင်နိုင်သူလည်း ဖြစ် သေး၏။

ထိုသို့သော ရွှေတိုးဟာ လူပျိုကတည်းက အလုပ်ကို
လက်ကြောတင်းတင်း လုပ်တတ် သူမဟုတ်။ ငွေတိုးချေးစားသော
သူ့အဒေါ်ခိုင်းသည့် ကြွေးတောင်းသော အလုပ်ကို လုပ်ရ သောလည်း
စိတ်ကတော့ပါလှတယ်ရယ် မဟုတ်ရှာပေ ...။

ရွှေတိုးက သန့်သန့်ကလေးတော့ နေတတ်၏။ သူ့အဝတ်စားတွေက
တန်ဖိုးကြီးလှ တယ်ရယ် မဟုတ်ပေမယ့် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း လျှော်ဖွပ် မီးပူတိုက်ပြီးမှ
ဝတ်တတ်၏။ ရှုပ် အကျိုဆိုအကွက် အစင်း ပြူးတူးပြတ်
အရောင်တောက်တောက်တွေ မဝတ်တတ်။ အစိမ်းနု ရောင်၊ အပြာဖျော့၊ အဖြူ ...
စသည် ရှုပ်အကျို လက်တိုပြောင်လေးတွေနှင့် ပုဆိုးကွက်စိပ်လေး ကို ခပ်တိုတို
ဝတ်တက်၏။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ သူ အသဆုံးကတော့ ခြေထောက်များ ပင်
ဖြစ်သည်။ သူ့ရေချိုးပြီဆို တခြားနေရာကို ချေးမတွန်းရင်သာ နေမယ်၊
ခြေထောက်ကို တော့ ချေးအထပ်ထပ် တွန်းတတ်၏။ သပွတ်အူလို ခပ်ကြမ်းကြမ်း

ပစ္စည်းမျိုးနှင့် ခြေထောက် ကိုအတိုက်လွန်သောနေ့မှာ အရေအပြားများတောင် ပွန်းပဲ့စုပ်ပြတ်ဖူးလေသည်။

မနက်မိုးလင်းပြီဆို ကိုရွှေတိုး အဒေါ်က ဆော်သြလိုက်၏ ။

“ရွှေတိုးရေ ... ဒီနေ့တော့ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ထိပ်က ကုန်စုံဆိုင်ကိုသွား၊ အဲ့ဒီဆိုင်က မ တင်ညွန့်ကို ပြောလိုက်၊ သူချိန်းတာ ဒီနေ့နဲ့ဆို ဆယ့်တစ်ကြိမ် ရှိပြီလို့၊ ဒီနေ့မှ မရရင် အ ဒေါ်ကိုယ်တိုင် ပွဲလာကြမ်းတော့မှာလို့၊ ဟဲ့ ... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“နင် ဟုတ်ကဲ့က ပျော့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေးရဲ့ ...”

“နင် အဲ့ဒီလို လေပျော့ပျော့နဲ့တော့ မတင်ညွန့်က ပေးပါလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး၊ ဟို ရောက်ရင် နင့်လေသံကို အဲ့ဒီလောက် မပျော့စေနဲ့၊ လူရှိန်အောင် ဟိတ်နဲ့ ဟန်နဲ့ ခပ်မာမာ ပြောဟဲ့ ... ကြားလား ...”

“ကြားပါတယ်ဒေါ်လေးရဲ့ ...”

“နင်လည်း ခိုင်းစရာလူမရှိလိုသာ ခိုင်းနေရတာ ၊ အားတော့မရလှပါဘူး ရွှေတိုးရယ်၊ နင့်လေသံကြားရတာ အားမရှိလိုက်တာ ...၊ ဟိုရောက်ရင် ဟိုက ငိုချင်ချပြသမျှကို စုတ် တသပ်သပ် နားထောင်ပြီး ပြန်လာရမှာ ငါမြင်ယောင်သေးတယ်၊ ကဲ ကဲ ... သွား ဖို့ပြင်တော့ဟဲ့ ... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ရွှေတိုးအဒေါ် ဒေါ်စိန်လုံးက ရွှေတိုး၏ အေးဆေးလွန်းသော အမူအရာကို အားမရတာ မို့ စကားပြောတိုင်း စကားအဆုံးမှာ 'ဟဲ့ ... ကြားလား' ဟု ပြောတတ်သည်မှာ အကျင့်တောင် ပါခဲ့ပြီ ...။

ရွှေတိုးသည်ကား အပြင်ထွက်ရန်အတွက် အေးအေးဆေးဆေးပင်

ပြင်ဆင်လေ့ရှိသူ တည်း။

ရေကို စိမ်ပြေနပြေ ချိုး၊ ခြေထောက်ကို သပ္ပတ်အူဖြင့် ခပ်နာနာတိုက်။
ရေချိုးပြီးချိန်မှာ ခေါင်းဖုံးတာကပင် ဘဝမိနစ်လောက် ကြာပြန်၏။ သူ့ဘေးခွဲဆံပင်
ထူထူအုပ်အုပ်လေးကို အလယ်ခွဲလေး ပြောင်းဖုံး၊ ဒါမှမဟုတ် နောက်လှန်ဖုံး၊
ဘယ်ပြန်ဖုံး၊ ညာပြန်ဖုံး ပြီးကျတော့ လည်း ဒုံရင်းအတိုင်းပဲ ညာဘက်ပြန်ခွဲကာ
ခေါင်းဖုံးခြင်းကိစ္စ ပြီးဆုံးရ၏။ ပြီးမှ ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးလေးကို
အေးအေးဆေးဆေး လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပြီး ဖိနပ်ချွတ်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

ဒေါ်စိန်လုံးက စိတ်မရှည် ...။

“ရွှေတိုးရေ ... နင် ခုထိ အိမ်က ထွက်တော်မမူသေးဘူးလားဟဲ့ ...”

“ဖိနပ်ချွတ် ရောက်နေပါပြီ ဒေါ်လေးရဲ့ ...”

ရွှေတိုးသည် ဖိနပ်ချွတ်ကနေလည်း တော်တော်နှင့်
ထွက်မလာနိုင်သေးချေ ...။ သူ အမြဲစီးနေကျ ပျော့ဖတ်ဖတ်ကတ္တီပါ
ဖိနပ်သည်းကြိုးကို ဘရပ်ရှိဖြင့် အားသွန်ခွန်စိုက် ဖိတိုက်လို့ အားမရသေး။ သူ
အမြဲတိုက်လွန်လို့လားတော့ ပြောင်ရောင်သေး၏။

“ဟဲ့ ... ရွှေတိုး ”

ရွှေတိုးအဒေါ်က ဖိနပ်ချွတ်မှာလာရပ်လိုက်ပြီး ငုတ်တုတ်လေးထိုင်၍
သည်းကြိုးတိုက်နေ သော ရွှေတိုးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ...

“နင့် ဖိနပ်သည်းကြိုးက တိုက်လွန်းလို့မပြီးနိုင်တော့ဘူးလား”

“ဖုန်ကပ်နေပြီ အရောင်မှိန်လာလို့ သေချာတိုက်နေရတာ ပါ ဒေါ်လေးရဲ့
...”

ရွှေတိုးက အဒေါ်ဖြစ်သူကို မော့တောင်မကြည့်အား၊ သူ
ဖိနပ်ကလေးကိုပဲ သဲကြီးမဲ ကြီး တိုက်နေရင်း ပြော၏။

“အေး ... ကြပ်ကြပ်တိုက်၊ ကြိုးကဖြင့် အခွံကွာ အရေလန်ဖြစ်နေပြီ၊ ကတ္တီပါစတွေ တောင်ကွာကျတော့မယ်ဟာ ...”

“မကွာသေးပါဘူး အဒေါ်ရဲ့ ခူစားသလိုလေးပဲ ဖြစ်နေတာပါ”

“ဘာလဲ. . ခူစားတာ”

“ဒီမှာလေ . . ကတ္တီပါ မွေးလေး နည်းနည်းစီ ကျွတ်ကျွတ်နေနေတာ. . အဲဒါ ခူစားတာ ပေါ့ ။ မယုံရင် သေချာကြည့်. . ”

“ဟဲ့. . . ဪ. . . ”

ရွှေတိုးက သူ့ဒေါ် ဒေါ်စိန်လုံး မျက်စိပြာလို့ မမြင်ဘူးထင်ကာ ဖိနပ်ကို မြှောက်ပြလိုက် တာမို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်တာမို့ ငုံ့ကြည့်နေသော ဒေါ်စိန်လုံး မျက်နှာနှင့် သူ့ဖိနပ်က နီးကပ်သွားရ သည်။ ဒေါ်စိန်လုံးက နောက်ဆုတ်ပြီး အော်လိုက်တော့မှ ဖိနပ်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦး ရွှေတိုးရဲ့ . . ငါမသိလို့ မေးပါဦးမယ် ၊ နင့်ကိုလေ ငါကြည့်ကြည့်နေ တယ်။ နောက်ဖေးက စည်ပိုင်းပြတ်နားမှာ နင်ရေချိုးပြီဆို ခြေထောက်ကို ချေးတွန်းတာက မပြီးနိုင်မစီးနိုင်၊ အပြင်တစ်ခါထွက်တော့မယ်ဆိုလည်း ဖိနပ်တိုက်ရတာ က အလုပ်တစ်ခု. . ။ ဒီခြေထောက်ကို ဒီလောက် 'သ' နေတာ ဘာသဘောလဲဟဲ့. . . ”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ ခြေထောက်သန့်ဖို့က အရေးကြီးတာကိုး ဒေါ်လေး ရဲ့. . . ”

“ဟေ . . . ဟုတ်လား၊ ဘဝနဲ့ချီပြီးတော့တောင် စကားကြီး စကားကျယ်တွေ ပြောလို့ပါ လား၊ ဆိုစမ်းပါဦး. . . ဘယ်လို အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ. . . ”

“မိန်းမတွေက ယောက်ျားဆိုတာ ခြေထောက်သန့်မှ ကြိုက်တာကိုး

အဒေါ်ရဲ့...”

“နင့် ဘယ်သူပြောတုန်း...”

“ဗီဒီယိုကားထဲက လူတွေ ပြောတာပေါ့...”

“ဟမ်...ဘယ်လို...”

“ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ကြည့်ဖူးတဲ့ ဗီဒီယို ကားထဲမှာ မင်းသမီးက
မင်းသားကို ခြေထောက်လေးသန့်နေတာကို သဘောကျပြီး ချစ်သွားတာဗျ...။ အဲဒီ
ကတည်းက ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို သန့်အောင်‘သ’ ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ”

ဒေါ်စိန်လုံးက ရယ်ချင်သွားသော်လည်း ရွှေတိုးကဖြင့် ခပ်တည်တည်..

.။

“ခြေထောက်သန့်တာ တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ ကြိုက်မလား ရွှေတိုးရဲ့ ။
မိန်းမဆိုတဲ့အမျိုးက ယောက်ျားတွေကို သူတို့ထက်သာတာ တစ်ခုခုရှိမှ
အထင်ကြီးကြတာ၊ ပိုက်ဆံရှာနိုင်တာ၊ ပညာတတ်တာ ဒါတွေကိုလည်း
ကြည့်သေးတာ။ နင် မိန်းမလိုချင်ရင် ဖိနပ်ချည်းဖိတိုက်ပြီး ခြေ ထောက်ချည်း
ချေးဖိတွန်းမနေနဲ့၊ ပိုက်ဆံရှာနိုင်အောင်သာ ကြိုးစားဟဲ့ ကြားလား”

ဒေါ်စိန်လုံး စကားအဆုံးမှာ ရွှေတိုးရဲ့ ဖိနပ်တိုက်ခြင်းအမှုကိစ္စပြီးပြီမို့
မတ်တပ်ထရပ် လိုက်တော့ ဒေါ်စိန်လုံးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားသည်။

ရွှေတိုးက သူ့ဘယ်ဘက် ရင်ဘတ်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဘတ်ခနဲ ရိုက်၍
ဖိချထားလိုက် ရင်း...

“နှလုံးသား ဆိုတာကတော့ ပိုက်ဆံမရှိလည်း ခုန်တတ်တယ်ဗျ...”

ဟုပြောပြီး အိမ်ဝမှာ ထောင်ထားသည့် ထီးကောက်ကြီးကို
လှမ်းဆွဲယူကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ဒေါ်စိန်လုံးက ရွှေတိုးအပြောကို ရယ်ချင်လို့သာနေဆဲ ရွှေတိုးက

ဒေါ်စိန်လုံးကို တစ်ချက်ကြည့်လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ဒါနဲ့ . . ဒေါ်လေး မသိသေးဘူး ထင်တယ်”

“ဘာလဲ . . .”

“ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေတော်တော်များများက ကျွန်တော့်ကို နေတိုးနဲ့ တူတယ်လို့ တ ညီတညွတ်တည်း သတ်မှတ်ထားကြတာလေ။ နာမည်ချင်းကလည်း ခပ်ဆင်ဆင် မဟုတ်လား . . .”

ရွှေတိုးက ခပ်မြောက်မြောက်လေသံဖြင့် ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားတာမို့ ဒေါ်စိန်လုံးက ခိခနဲ ကျိတ်ရယ်ရင်း ကျန်ခဲ့ရသည်။

ရွှေတိုးဆိုတာ ထုံရုံသာ ထုံတာမဟုတ်၊ အဲသလို လည်း အူကြောင်ကြောင် နှိုင်းသေး၏ ။

တကယ်တော့ ဒေါ်စိန်လုံးဟာ ရွှေတိုးအဒေါ်သာဆိုရပေမယ့် သွေးရင်းသည့် အဒေါ်တော့ မဟုတ်၊ ဦးလေးနှင့် ညား၍ သာ ဒေါ်လေးတော်စပ်လာရခြင်းဖြစ်၏ ။

ရွှေတိုး၏ မိဘများကား ရွှေတိုးငယ်စဉ်ကပင် ဆုံးပါးခဲ့ကြတာမို့ ရွှေတိုးကို ဦးလေးဖြစ် သူက စောင့်ရှောက်ထားရ၏ ။ ဦးလေးက စောင့်ရှောက်သည်ဟု အမည်ခံသော်လည်း တကယ်တမ်း အိမ်မှာ ဝင်ငွေရှိသူက အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်စိန်လုံးတစ်ယောက်သာ ရှိတာမို့ ရွှေတိုး မှီခိုနေရသူက ဒေါ်စိန်လုံးသာ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်စိန်လုံး ခိုင်းသမျှကိုသာ လုပ်ရသည်ပင် . .

“မမစိန်ရေ . . .”

“ဪ . . မစမ်း၊ ဘာကိစ္စ ပေါ်လာပြန်ပြီလဲ”

“အဟင်း . . ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ မမစိန်ရယ် ၊ အဟင်း . . .ဟင်း . . .ဟင်း”

ဟိုဘက် သုံအိမ်ကျော်မှ မစမ်းရီက မျက်နှာချိုလေးသွေးကာ ဒေါ်စိန်လုံး

အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာ၏။ သူမလက်ထဲမှာ ငါးဆင့်စတီးလ်ချိုင့်
တစ်ချိုင့်ဆွဲလျက်သား။

ဒေါ်စိန်လုံးက ထမင်းချိုင့်ကို ကြည့်ကာ မဲ့ရွဲလိုက်ရင်း...

“ညည်းတို့အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါးချက်လို့ ငါစားဖို့ လာပို့တာတော့
မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဟင်း...ဟင်း...အဲဒီ လိုသာ ပို့ခွင့်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ
မမရယ်...။ ဒီတစ်ပတ်ကတော့ ကျွန်မရော ကျွန်မယောက်ျားရော...
ကျွန်မယောက္ခမပါ အိပ်မက်မက်ထား တာ မမစိန်ရဲ့၊ ဒီတစ်ခါတော့
တကယ်သေချာပါတယ်၊ ဒီတစ်ခါပေါက်ရင် မုန့်ဟင်းခါးချက်ပြီး ထည့်လာပို့မယ်...
စိတ်သာချ...”

“လောလောဆယ်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းချိုင့်ပေါင်မယ်ပေါ့...
ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပျဲ မမစိန်ရယ်...ထိုးမယ့် ပိုက်ဆံလေးက နည်းနေလို့
ရသလောက်လေး ဖြည့် လိုက်ချင်လို့ပါ။ မမပေးသလောက်ယူရမှာပါ...”

မစမ်းရီက ဒေါ်စိန်လုံးကို မမစိန်... မမစိန်ဟု တဖွဖွပြောကာ
အချိုသာဆုံးလေး ပြောရှာ၏။ ဒီရပ်ကွက်ထဲက မပြေလည်သူတွေ၊ နှလုံးရောဂါ
သမားတွေအတွက်တော့ ဒေါ်စိန်လုံးက အားကိုးရာမို့ပင်...။ ဒေါ်စိန်လုံးက
ပိုက်ဆံထုတ်ပေးရင်း...

“ကဲ...ကဲ...ရော၊ ညည်းတို့တွေ ငါ့ဆီလာပြီး ဟိုဟာ ပေါင်၊ ဒီဟာပေါင်
လုပ်နေတော့ ငါ့မှာ အတိုးတော့ ရပါရဲ့၊ ညည်းတို့အတွက် စိတ်ဆင်းရဲရတာ တော့
အမှန်ပဲအေ။ ဒီနှစ်လုံးရော ဂါကြီးထဲက ရုန်းထွက်ကြစမ်းပါ”

“ဪ... မမစိန်ကတော့ ရွှေအတောင့် ငွေအတောင့် ရှိတဲ့ သူဆိုတော့

ပြောအားရှိတာ ပေါ့ . .။ ကျွန်မတို့မှာက တစ်ပတ်တစ်ပတ် ဒါလေးပဲ မျှော်လင့်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေရတာ . . ”

“အဲဒီ လို စိတ်ကူးယဉ်ရင်း မွဲသွားတဲ့သူတွေလည်း အများသား မဟုတ်သား၊ ငါဖြင့် အိမ် က ကိုမြအေးတစ်ယောက်ခိုင်ကိုင်မယ် ပြောတာတောင် အကုသိုလ်များတဲ့အလုပ်မို့ မလုပ်ရဘူး တားထားတာ၊ ဆင်ခြင်ကြစမ်းပါအေ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမစိန်ရဲ့ . . . ”

“ပြောလိုက်ရင်တော့ . . ဟုတ်ကဲ့ပဲ . . ပြီးရင်တော့ ဒုံရင်းပဲ . . .”

“အဟင်း . . ဒါနဲ့ ရွှေတိုး တစ်ယောက်ကော မမစိန်”

“ကြွေးတောင်းထွက်သွားပြီလေ . . ၊ သူ့တောင်းခိုင်းရတာ ခေါင်းညိတ်ပြီး ထွက်သွားပြီ လေ . . ၊ သူ့တောင်းခိုင်းရတာ လည်း အားမရပါဘူး၊ ထုံထုံအအနဲ့ သူများပြောသမျှခေါင်းညိတ်ပြီး လက်ဗလာနဲ့ ပြန်လာတာများပါတယ် . . .”

“ရွှေတိုးက သဘောကောင်းတာကိုး မမစိန်ရဲ့၊ သူ့ကိုသာ သနားအောင်ပြောရင် ကြွေး မတောင်းတော့တဲ့အပြင် အလုပ်ပါ ဝိုင်းကူလုပ်ပြီး ပြန်လာတဲ့သူမျိုး”

“ငါ့မလည်း ခိုင်းစရာလူမရှိလို့သာ ခိုင်းနေရတာ ၊ ဒင်းလုပ်ပုံနဲ့ မကြာဘူး ငါမွဲမှာ ၊ ဒါနဲ့ ညည်းတို့ ရွှေတိုး သတင်းဘာကြားမိလဲ . . .”

“ရှင် . . ဘာသတင်းလဲ မမစိန်”

“ဪ . . ဒီကောင်လေး ပိုးပန်းနေတဲ့ မိန်းကလေးများ ရှိသလားလို့ပါ၊ ခုတလော မိန်းမအကြောင်း . . အချစ်အကြောင်း ပြောပြောနေတတ်လို့ . . .”

“ကျွန်မတို့ ရပ်ကွက်ထဲတော့ ဘာမှမကြားမိပါဘူး မမရယ် . . ။ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်တွေ မှာတော့ မပြောတတ်ဘူးလေ . . .”

“ဒီကောင်လေး ကြည့်ရတာ မိန်းမတွေ ဘာတွေ ယူချင်နေသလား မသိပါဘူး မစမ်းရယ်။ အရွယ်ကလေးက ရောက်ပြီကိုး ဒါပေမယ့် သူ့မှာက မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကြိုက် လောက်စရာရယ်လို့ ဘာအရည်အချင်းမှ မည်မည်ရရမရှိဘူး မဟုတ်လား၊ ပညာအရည် အချင်း ကလည်း ၅ တန်းပဲ တတ်တာ၊ လူကလည်း ထုံထုံအအ၊ စကားပြောကလည်း မတတ်၊ အလိုက်ကန်းဆိုးကလည်း မသိနဲ့တော့ အိမ်ထောင်ကျရင်လည်း ဒုက္ခရောက်မှာ မစမ်းရဲ့”

“မထင်ပါနဲ့ မမစိန်ရယ်၊ ဒါမျိုးဆိုတာ ကံတရားလည်း ပါသေးတာ မဟုတ်လား၊ လောကမှာ ဘယ်လောက်ညံ့တဲ့ သူဖြစ်ဖြစ် တူရာတန်ရာ အတွဲအဖက်လေးတွေ ရတတ်တာပါပဲ၊ ပြီးတော့ ရွှေတိုးက သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်လေး နေတတ်တာ မဟုတ်လား၊ ရိုးဂုဏ် ကလေးလည်း ရှိသေးတယ်လေ၊ ဒီကောင်းကွက်လေးတွေကို မြင်တဲ့သူလည်း ရှိမှာပဲ”

“သူက သန့်တယ်ဆိုပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ ခြေထောက်ချည်း ကွက်သန့်နေတာအေ့၊ လည်ပင်းသာ ချေးတွန်းဖို့ မေ့မယ်၊ ခြေထောက်ကျ ချေးတွန်းဖို့ မမေ့ဘူးလေ၊ ဘာတဲ့စကား ကြီး စကားကျယ်ကလည်း ပြောလိုက်သေးတာ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ ခြေထောက်သန့်ဖို့က အရေးကြီးတယ်တဲ့အေ့... ”

“အဟင်း... ဟင်း... ရွှေတိုးက ဗီဒီယိုကားတွေ အရမ်းကြည့်တယ်မဟုတ်လား မမစိန်ရဲ့၊ ဇာတ်ကားထဲက စကားတွေ အတုခိုးထားမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဦးမြအေးတစ်ယောက်ကော.. ”

“အိပ်ရာက ထတော်မမူသေးဘူးလေ၊ ဒီအချိန်ဆို စည်းစိမ်ယစ်တုန်း၊ ညညရွှေတိုးနဲ့ အတူ ဗီဒီယိုကားတွေ ထိုင်ကြည့်ပြီး မနက်ဆို ထတော်မမူတော့ဘူး၊ ငါ့နယ် .. ယောက်ျား လည်း အားမကိုးရ၊ ရွှေတိုးလည်း အားမကိုးရ၊ စိတ်နှယ်ညစ်ပါ့အေ”

“အဟမ်း.. အဟမ်း.. လုံး ရေ...”

“ဟော... ဦးလေးမြအေး နိုးပြီ၊ သွားလိုက်ဦးမယ် မမ၊ ကျွန်မလည်း သွားတော့မယ်”

မစမ်းက ဦးမြအေး အသံကြားသည်နှင့် ကမန်းကတန်း နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွား၏။

ဒေါ်စိန်လုံးက အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာကာ...

“ဘာတုန်း.. ကာလနဂါး၊ နေဖင်ထိုးမှ လူကိုကယောက်ကတမ်းနဲ့ အော်ခေါ်မနေနဲ့၊ စိန်လုံးတို့က မိုးမလင်းခင်ကတည်းက အလုပ်လုပ်နေတာ...”

“ကဲ... ကဲ... ဒီနားလာထိုင်ပါဦး လုံးရယ်၊ ပြောစရာလေး ရှိလို့ပါ”

ဒေါ်စိန်လုံးက ဦးမြအေးဘေးက ဖျာပေါ်မှာ ဖျတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်ရင်း...

“ကဲ... ပြော... ဘာပြောမလဲ၊ မြန်မြန်ပြော...”

“ဒီလိုပါ... လုံးရယ် ၊ ခုန လုံးနဲ့ မစမ်းနဲ့ ပြောနေကြတာကို ကိုမြကြားလိုက်လို့ပါ၊ ကိုမြ အတင်းကို လုံး ပြောတယ်နော် ၊ ကိုမြ လုံးဝစိတ်မဆိုးဘူး၊ လုံးကို သူများအထင်သေးမှာပဲ စိုးတယ်၊ ကိုယ့်ယောက်ျား ဘယ်လောက်ည့်ည့် သူများအမြင်မှာ အထင်မသေးအောင် ကိုယ့်ယောက်ျားကို အမွန်းတင်ပြောမှ သူများကလည်း လုံးကို အထင်မသေးမှာပေါ့ ။ လုံးနဲ့ ကိုမြနဲ့က လင်မယားမဟုတ်လား၊ အဲဒီ တော့ ကိုမြ မကောင်းကြောင်းလုံး ပြောရင် လုံးလည်း မကောင်းဘူး ၊ ကိုမြ ကောင်းကြောင်းပြောရင် လုံးအတွက်လည်း ကောင်းတယ်၊ လင်မယားဆို တာ တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်းသွား၊ တစ်စီးပွားတည်း မဟုတ်လား လုံးလေးရဲ့။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် အိမ်ထောင်ပြုတယ် ဆိုတာ အကျိုးတူပူးပေါင်းမှုတစ်ခုလည်း ဖြစ် တယ်လေ...”

“လုံး... ကိုမြကို ငြိုငြင်တယ်ဆိုရင် လုံးပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ထားတဲ့

ဒီအိမ်ပေါ်မှာ ကိုမြအ တွက်ကျောချစရာနေရာလေးတစ်နေရာ ပေးဖို့
စေတနာမရှိဘူးဆိုရင် ထမင်းတစ်နေ့နှစ်နပ် ကျွေးဖို့ မသဒ္ဒါဘူးဆိုရင် ကိုမြ
ဒီအိမ်ကနေ အေးအေးဆေးဆေးဆင်းသွားလို့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် လုံးကို
တစ်ခုလပ်ဆိုပြီး ဟိုလူ ဒီလူက မျက်စပစ်မှာ အထင်သေးမှာ လုံးဘဝ အကာအကွယ်
မဲ့မှာ စိုးတယ်...”

“လုံးက အသက်သာ ၅၀ နားနီးရော အရွယ်ကလေးကလည်း တင်တော့၊
သားထောက်သမီးခံကလည်း မရှိတော့ အနားမှာယောက်ျားသား
အကာအကွယ်မရှိလို့ မကောင်းဘူးလေ မဟုတ်လား လုံးရယ်၊ ယောက်ျားဆိုတာ
ဒုက္ခိတ ဖြစ်ပြီး အိမ်ဦးခန်းမှာ ထိုင် နေရင်တောင် မယားအတွက် အဟန့်တစ်ခုတော့
ဖြစ်သေးတာ မဟုတ်လား၊ လုံးအတွက် အဟန့်အတားလေးဖြစ်အောင် နေပေးတဲ့
ကိုမြကို လုံး မကြည်ဖြူရင်လည်း ... ”

“အို အဲဒီ လိုတော့ မပြောပါနဲ့ ကိုမြရယ်၊ ကိုမြကို လုံး
ကြည်ဖြူပါတယ်ရှင် .. အဟင့် ..အင့်”

ဒေါ်စိန်လုံးက အဆက်မပြတ် ပြောနေသည့် ကိုမြအေး၏ ပါးစပ်ကို
လက်ဖဝါးလေးဖြင့် လှမ်းပိတ်လိုက်ရင်း အိခနဲ ငိုချလိုက်ပါသည်။ ဘယ်လောက်
နှုတ်ကြမ်းကြမ်း အတွင်းစိတ်ပျော့ လှကာ အမြှောက်ကြိုက် အချောကြိုက်လှတဲ့
မယားအထာကို နှောကြေအောင် သိသော ကိုမြအေးက တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ
ပြုံးလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် မယားရဲ့ ပခုံးကလေးတစ်ဖက် ကို ဖွဖွပုတ်လိုက်ရင်..
..

“ကဲ. .ကဲ. . တိတ်ပါကွယ် လုံးရယ်၊ ကိုမြ ဗိုက်ဆာလှပြီ၊ လုံးလက်ရာ
ပဲပြုတ်ထမင်း ကြော်လေး စားပါရစေကွယ်...”

“ဟုတ်. . ခဏစောင့်နော် ကိုမြ”

ဖင်ပေါ့ပေါ့ဖြင့် ဆတ်ခနဲ ထကာ လှစ်ခနဲ မီးဖိုခေါ် ချောင်ဘက်သို့

ဝင်သွားသော မယားလိမ္မာကို ကြည့်ရင်း ကိုမြအေးက
ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လျက် ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံးကတော့
အပြောကောင်းဖို့ပါပဲလေ”

*

ရင်မခုန်ရင် ဆောဒီးပဲ

(၂)

ရွှေတိုးသည် သူ့စတိုင်လ်အတိုင်း တံတောင်ဆစ်ကွေးတွင်
ထီးကောက်ကြီးကို ချိတ်လျက် ဒေါ်တင်ညွန့် ကုန်စုံဆိုင်သို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့်
လျှောက်လာပါသည်။ ရွှေတိုးဟာ ရေးကြီးသုတ်ပျာ သွားလာပြုမူ
ပြောဆိုတတ်သူမဟုတ်...။ ဘယ်လောက် အလျင်စလိုနိုင်သည့် ကိစ္စမျိုးပဲ ရှိရှိ
ပုံမှန်ခြေလှမ်းကို အရှိန်မြှင့်ပြီး လုံးဝမလျှောက်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချထားကာ လုံးဝလူ့န္တရ
မပျက်တတ်သူလည်း ဖြစ်ချေ၏။

“ဒေါ်လေးမတင်ညွန့်...ဒေါ်လေးမတင်ညွန့်...”

“ဟေ...ငါ့တူကြီး ရွှေတိုးပါလား။ လာ...လာ. အတော်ပဲ၊ ဒီနေ့ အိမ်မှာ
သာကူကျို စားတယ်လေ၊ ကန်စွန်းဥနီင်းချင်းကလေးနဲ့၊ လာ...
အရင်သောက်လိုက်ဦး၊ ပြီးမှ ပြောစရာရှိ တာပြော...”

အားနာတတ်သော ရွှေတိုးအထာကို သိသူ ဒေါ်တင်ညွန့်က
သာကူပန်းကန်လေး ဆီးကြိုကမ်းပေးရင် လေချိုသွေးလိုက်၏။

ရွှေတိုးက အငွေ့လေးတွေ ဝေ့နေသော သာကူပန်းကန်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း...

“ဟား...သာကူဆိုရင် ကျွန်တော့်အကြိုက်ပဲဗျာ...”

ရွှေတိုးက သာကူပန်းကန်ဆီ လက်လှမ်းလိုက်ချိန်မှာ ဒေါ်စိန်လုံးရဲ့ “ဟဲ့.
.ကြားလား၊ ဟဲ့.. ကြားလား၊ ဟဲ့.. ကြားလား..” ဟူသော အသံတွေက နားဝမှာ
ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်လာပါ သည်။

ရွှေတိုးက လှမ်းလက်စ လက်ကို ဖတ်ခနဲ ပြန်ရုတ်လိုက်ရင်း..

“မဖြစ်ဘူး...”

“ဘာမဖြစ်တာတုန်းဟဲ့..”

“ဒါ.. အဒေါ်ကျွန်တော့်ကို လာဘ်ထိုးတာမဟုတ်လား”

“ငါက ဘာအတွက် လာဘ်ထိုးရမှာတုန်း”

“အဒေါ်သာကူကို ကျွန်တော် သောက်လိုက်ရင် ကျွန်တော် အဒေါ်ကို
ကြွေးတောင်း ဖို့ အားနာပြီး ပြန်သွားရမှာပေါ့”

အံ့မယ် “လူအ” ကဒါတော့ သိသား။ ဒေါ်တင်ညွန့်က
ရယ်ချင်သော်လည်း မျက်နှာကို မှင်သေသေထားကာ...

“လာဘ်ထိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး ရွှေတိုးရယ် ၊ နင်လာမယ်မှန်း မသိဘဲနဲ့
ကျိုထားတဲ့ သာကူပါဟယ်၊ ငါ နင့်အပေါ် စေတနာရှိလို့ တိုက်တာပါ။
စိတ်သန့်သန့်နဲ့သာ သောက်စမ်းပါ”

“အင်းလေ.. ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ ဒါ.. ကြွေးကိစ္စနဲ့မဆိုင်ဘူးနော်..”

“အေးပါ.. မဆိုင်ဘူး.. မဆိုင်ဘူး၊ စိတ်အေးအေးထားပြီး သောက်”

“ပြီးရော...”

ရွှေတိုးက လက်မှာချိတ်လာသည့် ထီးကောက်ကို ကုန်စုံဆိုင်
ထုပ်တန်းမှာ လှမ်းချိတ် လိုက်ပြီးမှ ဆိုင်ပေါ်မှာ ကျကျနန တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လျက်
သာကူ သောက်နေလိုက်ပါသည်။ ထို အချိန်မှာပဲ ဒေါ်တင်ညွန့်ရဲ့ ထိုးစစ်က

စတင်လာခဲ့ပါသည်။

“မစိန်လုံးမှာလည်း သားသမီး မထွန်းကားပေမယ့် မင့်လို တူလိမ္မာလေးတစ်ယောက် ရှိနေလို့သာ အဆင်ပြေတာ ရွှေတိုးရေ. . . ငါ့မှာတော့ မုဆိုးမကလည်းဖြစ်၊ သားထောက်သမီး ခံကလည်းမရှိ၊ ဆွေမျိုးသားခြင်း တူတူမကလေးတောင် မရှိလေတော့ အလုပ်လုပ်ရတာ ပင် ပန်းပါတယ်ဟယ်. . .”

“ဒါဆိုလည်း မလုပ်နဲ့ပေါ့ အဒေါ်ရဲ့. . .”

“မလုပ်တော့ ဘာသွားစားမလဲဟဲ့. . .”

“ရိပ်သာမှာ သွားစားပေါ့. . .”

“ဟမ်. . . ငါက ဘာလို့ ရိပ်သာမှာ စားရမှာလဲ”

“အဒေါ်ပဲ ပြောတယ်လေ၊ မုဆိုးမလည်းဖြစ်၊ သားထောက် သမီးခံလည်းမရှိ၊ ဆွေမျိုး တောင် မရှိဘူးဆို၊ အဲဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ စီးပွားရှာနေမလဲ၊ ကိုယ်ရှာလည်း စားမယ့်သူမှမရှိ၊ အေးအေးဆေးဆေး ရိပ်သာမှာပဲ တရားသွားအားထုတ်နေပါတော့လား. . .”

“တရားအားထုတ်တယ်ဆိုတာ အသက်ကြီးမှ ကောင်းတာဟဲ့. . .”

“အဒေါ်အသက်က မကြီးလို့လား”

သနားအောင် ညည်းညူပြောဆိုဖို့ စကားပျိုးမိသော ဒေါ်တင်ညွန့်မှာ ရွှေတိုးရဲ့ ကန့်လန့်တိုက်နေသော စကားကြောင့် အကွက်ပျက်သလို ဖြစ်သွားပါသည်။

ရွှေတိုးကတော့ သာကူကိုသာ မြိန်ရေရှက်ရေသောက်နေသည်။

ဒေါ်တင်ညွန့်က ခဏနားပြီး စကားပြန်စရပါသည်။

“ခုခေတ်ကြီးမှာ စီးပွားရှာရတာ လည်း မလွယ်ပါဘူး ရွှေတိုးရယ်”

“ဘယ်ခေတ်တုန်းက လွယ်ခဲ့လို့တုန်း အဒေါ်ရဲ့”

ဟင်...ငါ့နှယ်...စကားစလို့ကို မရပါလား။ ချက်ခန့်...ချက်ခန့် ပြန်ပြောနေတာမို့ ဒေါ်တင်ညွန့်က အခက်တွေ့နေရပါသည်။

“အဒေါ်သာကူက သောက်လို့ကောင်းလိုက်တာ၊ နည်းနည်းထပ်ထည့်ပေးဦး”

“ဪ...အေး...အေး...”

ဒေါ်တင်ညွန့်က ရွှေတိုး ပန်းကန်ထဲသို့ သာကူထပ်ဖြည့်ပေးလိုက်ပြီး ရွှေတိုးသောက် ကောင်းနေတုန်း စကားကို ဖိပြောလိုက်ပါသည်။

“ကိုယ့်မှာ ကူဖော်လောင်ဖက်လေးလည်းရှိ၊ အရင်းအနှီးလေးလည်း ရှိရင်တော့ စီးပွား ရှာရတာ အဆင်ပြေတာပေါ့ ရွှေတိုးရယ်၊ ခုလို အရင်းအနှီးမရှိလို့ မစိန်လုံးဆီက အတိုးနဲ့ ချေးပြီးရင်းရတော့ အတိုးနုတ်လိုက်ရင် ကိုယ့်အမြတ်က သိပ်မကျန်တော့ဘူးပေါ့...။ ကူဖော်လောင်ဖက် မရှိတော့ အလုပ်သမား ငှားရတဲ့ စရိတ်ကလည်း ရှိသေး၊ ဒီနေ့လည်း ဆိုင်မှာ တင်ထားတဲ့ ကြက်သွန်နီ ကုန်နေတာတောင် အိမ်အနောက်ဘက် ဂိုထောင်ထဲက ကြက်သွန်အိတ်ကို ဆိုင်ထဲ သယ်လာပေးဖို့ လူမရှိလို့ ခုထိမသယ်ရသေးဘူး၊ စိတ်စေတနာ ကောင်းပြီး ကူညီတတ်တဲ့သူမျိုးလေး တစ်ယောက်လောက် ပေါ်လာရင်တော့လည်း အကူအညီ တောင်းရကောင်းရဲ့ ဆိုပြီးစောင့်နေရတာ...”

“ကဲပါဗျာ...ကျွန်တော်ပဲ သယ်ပေးပါ့မယ်၊ ဘယ်မှာလဲ ကြက်သွန်အိတ်...”

“နောက်ဘက် ဂိုထောင်ထဲမှာ မင်းသာကူ ကုန်အောင် သောက်ဦးလေ၊ ထပ်ယူဦးမလား”

“ကုန်ပြီ၊ မယူတော့ဘူး၊ ပဲ...”

ရွှေတိုးက ပြောင်နေအောင် သောက်ထားသည့် သာကူပန်းကန်ကို ပြန်ချထားလိုက်ပြီး ပုဆိုးတင်းတင်း ပြင်ဝတ်ကာ နောက်ဘက်ဂိုထောင်ဆီ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဒေါ်တင်ညွန့် ကတော့ ပြုံးစိစိဖြင့် ကျန်ရစ်သည်။ ဒီကောင်လေးဟာ မြောက်ခိုင်း ညာခိုင်းရင်တော့လည်း အလွယ်တကူ လုပ်သားပင်..

ခဏကြာတော့ ရွှေတိုးက ကြက်သွန်အိတ်ကို ထမ်းထွက်လာပြီး ဆိုင်ပေါ်မှာ ချလိုက်ရင်း..

“ကဲ.. ကူညီသင့်တာလည်း ကူညီပြီးပြီ၊ ဒီလအတွက် အတိုးငွေလေးတော့ မစဉ်း၊ အဒေါ်ဆီက ပိုက်ဆံမရရင် ဒေါ်လေးစိန်က ကျွန်တော့်ကို ဆူမှာဗျ၊ အဒေါ်ပိုက်ဆံပေးမယ်ဆို ပြီး ချိန်းနေတာ ဒီနေ့နဲ့ဆို ဆယ့်တစ်ကြိမ်ရှိပြီတဲ့။ ဒီနေ့မှ မရရင် ဒေါ်လေးစိန်ကိုယ်တိုင် ပွဲလာ ကြမ်းမှာတဲ့ဗျ”

“အေးပါဟယ် နားနားပြီးပြောပါ ရွှေတိုးရယ် ၊ မောနေပါ့မယ်ဟယ်၊ လာပါဟဲ့. ။ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စမ်းပါဦး၊ စကားစမြည်လေး ဘာလေးပြောရအောင်ပါ၊ ဒီနေ့လည်း ဈေးရောင်းပါးတော့ ငါ့မှာ ပျင်းနေလို့ပါဟယ်၊ ဒါနဲ့. . . ငါ့သာကူလေးရော သောက်ကောင်းရဲ့ လား”

“အဒေါ်နော် ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် လုပ်မနေနဲ့၊ အဒေါ်သာကူသောက်တာ ငွေကြေး ကိစ္စနဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ ပြောထားပြီးသား”

“အေးပါ. . အေးပါ၊ ငါ အခုပြောမှာ က ငွေကြေးကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ ကောင်မလေး ကိစ္စပါ . . ”

“ကောင်မလေး ကိစ္စ. . . ”

ရွှေတိုးက နည်းနည်းတော့ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ကိုယ်တိုင်က ယောက်ျားသားမို့ မိန်းမသားတွေ အကြောင်းတော့ သိချင်ကြားချင်သားပင်. . ။

“ဟိုဘက် တစ်အိမ်ကျော်က စာအုပ်ဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့

ကောင်မလေးကလေ နင့်ကို စိတ်ဝင်စားနေသလား မသိဘူးဟဲ့ သိလား...”

“ဟုတ်လား...”

ရွှေတိုး မျက်လုံးတွေက အရောင်တောက်လာသည်။ တစ်ခါမှ ရည်းစားမထားဖူးသေးသူ၊ ထားလည်း ထားချင်နေသူမို့ လူက အူမြူးချင်ချင် ဖြစ်လာသည်။

“နင်က ငါ့ဆိုင် ခဏခဏလာနေတော့ နင်နဲ့ငါ ရင်းနှီးမှာပဲလို့ထင်ပြီး ကောင်မလေးက ဈေးလာဝယ်တိုင်း နင့်အကြောင်း မေးမေးနေတာဟဲ့... သိလား”

“ဟုတ်လား... ဟီး ဟီး၊ ဘာတွေမေးလို့လဲဗျ”

ရွှေတိုးသည် ပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြစ်လာကာ ဒေါ်တင်ညွန့်ဘက်သို့ ခေါင်းငဲ့ကာ နားဆက်စွင့်ထား လိုက်သည်။ အကွက်ဝင်လာပြီမို့ ဒေါ်တင်ညွန့်ကလည်း ဖိပြောလိုက်သည်။

“အဒေါ်ဆီလာလာနေတဲ့ ထီးကောက်ကို တံတောင်ကွေးမှာ ချိတ်ချိတ်လာတဲ့ ရုပ်သန့် သန့်နဲ့ သူက ဘယ်သူတုန်းတဲ့... နင်က စန်းတော့ပွင့်သားပဲ သိလား ရွှေတိုး... နင့်ကိုဆို သူမှမဟုတ်ဘူး ။ တို့ရပ်ကွက်ထဲက တခြားမိန်းကလေးတွေကလည်း စိတ်ဝင်စားကြတာပဲ၊ လမ်းထိပ် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်က မဝင်းရဲ့ သမီးလေးတို့၊ အထည်ချုပ်စက်ရုံကမှာ လုပ်တဲ့ ကောင် မလေးတွေရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာလည်း နင်က ရေပန်းစားသားဟဲ့...”

“ကဲ... ကဲ... အဲဒီ လူတွေ ခဏထားလိုက်ပါဦး အဒေါ်ရယ်... အဲဒီလောက် တစ်ပြိုင်ထဲ များများဆိုရင် ကျုပ်စိတ်ရှုပ်တယ်ဗျ၊ လောလောဆယ် ခုန အဒေါ်ပြောတဲ့ စာအုပ်ဆိုင်က ကောင်မလေး အကြောင်းပဲ အရင်ပြောဦး”

ဝီတိဖြာသော မျက်နှာမော့မော့ဖြင့်
အပေါ်စီးဆန်ဆန်မြောက်ကြွကြွလေး ပြန်ပြောလိုက် သော ရွှေတိုးကို ကြည့်ရင်း

ဒေါ်တင်ညွန့်က ကွယ်ရာတစ်ထောင့်ကို ပြေးကာ ဗိုက်နှိပ်ရယ်ချင်
စိတ်ပေါက်လာသည်။

“အဟမ်း.. အဟမ်း.. ပြောပါမယ်ဟဲ့၊ အဲဒီ ကောင်မလေးက
ရည်းစားလည်း တစ်ခါမှ မထားဖူးဘူး၊ တကယ့်ကို ရိုးရိုးသားသားလေး.. . ၊
ရုပ်ကလေးကလည်း မဆိုးရှာပါဘူး၊ အသက် ကလည်း နင့်နဲ့မတိမ်းမယိမ်းလေးပဲ။
ခန္ဓာကိုယ်လေးကလည်း ပြည့်ပြည့်တင်းတင်းလေး...”

“နာမည်က ဘယ်သူတုန်းဗျ.. .”

“လဲ့ယဉ်.. . တဲ့”

“လဲ့ယဉ် .. ၊ အင်း .. နာမည်လေးကတော့ မဆိုးပါဘူး”

“နင် သဘောကျလား”

“ဘာကိုလဲ...”

“လဲ့ယဉ်ကိုပေါ့ဟဲ့...”

“လူမှ .. မမြင်ဖူးသေးတာဗျ”

“ဟော.. . ဟော.. . ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာ လာနေပါပြီတော်...”

ဒေါ်တင်ညွန့်မေးဆတ်ပြရာ ဘက်ဆီသို့ ရွှေတိုးက ချာခနဲ
လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ သို့သော် လဲ့ယဉ်ကိုအတွေ့မှာ ရွှေတိုးမျက်နှာကား
ပြုံးမလာ၊ ပြုံးမလာရခြင်းအကြောင်းရင်းမှာ ဘာကိုမှ မခံစားရ၍ တည်း.. . ၊
ဘယ်နေ့စခုန်မလဲဟု စောင့်နေသော နှလုံးသားသည် တုတ် တုတ်မျှလှုပ်မလာဘဲ
ငြိမ်ချက်သားကောင်းကာနေ၏ ။

ရွှေတိုးမြင်ရသော ကောင်မလေး၏ ပုံစံမှာကား မလှုပ်တခြောက်တည်း။
ရုပ်ရည်လေး ကား မဆိုးလှ။ သို့သော် လမ်းလျှောက်ပုံကအစ သွက်လက်မှုမရှိ၊
မျက်နှာလေးပေါ်မှာ အကြည်ဓာတ်မရှိ၊ ခုပဲ အိပ်ရာက ထလာခဲ့သလို

ထိုင်းမှိုင်းလေးကန်လှ၏။

လဲယဉ်သည် ဆိုင်ရှေ့ မလှမ်းမကမ်း လမ်းအတိုင်း
လေးတွဲတွဲလျှောက်ကာသွား၏။ ခြေလှမ်းတွေက နှေးကွေးရုံမက ဖိနပ်ပါ
တရွတ်တိုက်ဆွဲ၍ လျှောက်သွား၏။ ရွှေတိုးကမှ ခပ် နှေးနှေးလျှောက်ပေမယ့်
ဖိနပ်ကို တရွတ်ဆွဲ မလျှောက်တတ်၊ သူမကတော့ ဖိနပ်သံ ဖလပ်ဖ လပ်နှင့်
တရွတ်ဆွဲ၍ လျှောက်သွားပုံမှာ စိတ်ကုန်စရာကြီးတည်း။

“ငါ လှမ်းခေါ်လိုက်ရမလား ရွှေတိုး”

“နေ.. နေ.. အဒေါ် မခေါ်နဲ့...”

“ဘာလို့တုန်း...”

“ဒါမလာဘူးဗျ”

ရွှေတိုးက သူ့ဘယ်ဘက် ရင်ဘတ်ကို တဘတ်ဘတ်ပုတ်ပြရင်း
ပြောလိုက်၏။ ဒေါ်တင်ညွန့်က ချက်ချင်း နားမလည်။

“ဘာမလာတာလဲဟဲ့...”

“ရင်မခုန်တာ...ရင်မခုန်တာ...၊ ကျွန်တော်က အဲဒါ
အခုန်စောင့်နေတာ၊ အဲဒါမှ မခုန်ရင် ဆောဒီပဲ”

“ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တော်၊ သူ့ရုပ်က မဆိုးရှာပါဘူးဟဲ့၊ နင့်အနေနဲ့
ဒီလောက်ပဲ ရမှာ ပေါ့။ ဝတ်မှုန်ရွှေရည်လောက် ချောတာများလိုချင်သေးလို့လား...”

“ရုပ်ရည်က အရေးမကြီးပါဘူး အဒေါ်ရယ်၊ စတိုင်လ်က
အရေးကြီးတာဗျ။ ဒါ ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ စတိုင်လ်မျိုး မဟုတ်ဘူး”

“သူက ဘာစတိုင်လ် ဖြစ်နေလို့လဲ...”

“ထုံထုံိုင်းတဲ့ စတိုင်လ်ဖြစ်နေတာဗျ၊ ခပ်ထုံထုံအအ မိန်းမတွေဆို

ကျွန်တော်က မကြိုက်တတ်ဘူး”

“အံမယ် . . နင်က . . .”

ဒေါ်တင်ညွန့်က မအောင့်နိုင်ဘဲ ရယ်ချလိုက်ချင်သော်လည်း နှုတ်ခမ်းကို နာနာကိုက်ကာ ထိန်းထားလိုက်ရသည်။ သူလို ထုံအတဲ့သူကများ ထုံအတဲ့သူမို့ မကြိုက်နိုင်ဘူးဆိုတော့ မရယ်ရဘူးလား. . ။

“ကဲ. . ကဲ. . . အဒေါ် ကျွန်တော်လည်း ပြန်တော့မယ်၊ ပိုက်ဆံပေးတော့ . . .”

ရွှေတိုးက ချိတ်ထားသည့် ထီးကို လှမ်းယူ၍ တံတောင်ကွေးမှာ ချိတ်လိုက်ရင်း ပြတ်ပြတ်သားသား တောင်းဆိုလိုက်သည်။

အကြံမအောင်ရှာသော ဒေါ်တင်ညွန့်မှာ မျက်နှာကို ငယ်ငယ်ထားကာ. .

“ဒီနေ့တော့ မပေးနိုင်သေးဘူး ရွှေတိုးရယ်၊ နင်လည်း အဆုမခံရ၊ ငါ့လည်း ပွဲလာအ ကြမ်းမခံရအောင် ဆိုင်မှာ ငါ့ကိုမတွေ့ခဲ့ဘူးလို့ ပြန်ပြောပေးပါလားဟယ်နော်၊ ဈေးရောင်းမ ကောင်းတာနဲ့ ဆိုင်စောစောပိတ်ပြီး ဘုရားသွားတယ်လို့ ပြောပေးပါဟယ်၊ ဒီလကုန်ရင် ဆက် ဆက်ပေးပါမယ်ဟယ်. . .”

“အဒေါ်ကလည်း လုပ်ပြီဗျာ၊ အဒေါ်လည်ပင်းမှာဖြင့် ရွှေဆွဲကြိုးကြီးက မျှော့လောက်ရှိ တဲ့ဟာ အဲဒါရောင်းပြီးဆပ်လိုက်ရင် အဒေါ်လည်း အတိုးမတက်တော့ဘူးပေါ့. . .”

“ဒါက အတုပါဟယ်၊ ငါ့ဘဝမှာ ရွှေဆိုလို့ တစ်မူးတစ်ပဲတောင် မပိုင်ဖူးပါဘူးဟယ်၊ ပိုက်ဆံမရှိ၊ ရွှေမရှိ၊ သားသမီးမရှိ၊ အဖော်သဟဲမရှိတဲ့ ဘဝဆိုတာ ဘယ်လောက်တွယ်ရာမဲ့ တယ်ဆိုတာ နင်လည်း သိမှာပါ ရွှေတိုးရယ်. . .”

ရွှေတိုးသည် ဆီးရွက်လောက်သာရှိတော့သည့် ဒေါ်တင်ညွန့်ရဲ့ မျက်နှာကလေးကို ကြည့်ကာ သနား၍ သွားလေသည်။

ရွှေတိုးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ရင်း ...

“အေးပါဗျာ... ကျုပ် ကြည့်ကျက် ပြောလိုက်ပါမယ် ဒေါ်လေးစိန်က ပါးစပ်သာဆိုးတာ စိတ်ရင်းက ကောင်းရှာပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဘာလုပ်စရာကျန်သေးလဲ...”

“ဪ... အေး... ဆီပုံးကလေးတွေ သယ်ချင်သား”

ဒေါ်တင်ညွန့်စကားဆုံးတော့ ရွှေတိုးက နောက်ဘက်ဂိုထောင်ဆီ လျှောက်သွားကာ ဆီတစ်ပုံး ဆွဲသယ်လာပါသည်။

ဒေါ်တင်ညွန့်ထံက အကြွေးမရတဲ့အပြင် လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်ကလေးတွေ ကူလုပ်ပေးခဲ့ ရပြီး သာကုန်စပ်ပန်းကန်နှင့် ကျေနပ်ရကာ အောင်မြင်စွာ ဆုတ်ခွာလာရလေသည်။

ရွှေတိုးသည် လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရင်း မျက်မှောင်လေးတွန့်ကာ လေးလေးနက်နက် စဉ်း စားလာလေသည်။

လူ့ဘဝကြီးမှာ အဖော်မဲ့စွာ နေထိုင်ရတာ ဘယ်လောက်ဆိုးသနည်း။

လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် အနားမှာ အဖော်ကလေးတွေရှိရမည် မဟုတ်ပါလော...။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ အဖော်ရဖို့အတွက် အလုပ်သင့်ဆုံးအလုပ်မှာ မိန်းမယူဖို့ပင်တည်း...။

သို့သော် ...သူ ဘယ်မိန်းမကို ယူရမည်နည်း။

မိန်းမဖြစ်ပြီးရော သဘောထားပြီးတော့လည်း မယူနိုင်ချေ။

သူကား ရင်ခုန်မှုကို ရှုသွပ်စွာ အလိုရှိသူတည်း...။ ဒေါ်တင်ညွန့်က . . .ရင်အခုန်စောင့် နေသည်ဟူသော သူရဲ့ မှန်သောသစ္စာစကားကို ပျက်ရယ်ပြု၏။ ကြီးကျယ်သည်ဟု ဆို၏။

တကယ်တော့ ရင်ခုန်မှုနှင့် အစပြုတတ်သော အချစ်ဆိုသည်မှာ
တကယ်ပင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသည် မဟုတ်ပေလော...။

သူကြည့်ဖူးသော ရုပ်ရှင်ကားများထဲက ဇာတ်လိုက်အပေါင်းတို့သည်
အချစ်အတွက် အသက်ပင်စွန့်ကြ၏။ အချစ်ကြောင့် လူသတ်မှုတွေလည်း ဖြစ်ရ၏။
ယာဉ်တိုက်မှုတွေလည်း ဖြစ်ရ၏။ အနည်းဆုံးတော့ ယောက်ျားချင်း
လက်သီးဖြင့်ထိုးကာ မိန်းမချင်း ပါးရိုက်ကြ၏။ မိန်းမက ယောက်ျားကို
ပါးရိုက်သည့်အခါ ရိုက်၊ တစ်ခါတစ်လေ ယောက်ျားက မိန်းမကို ရိုက်
ရည်းစားထားသော သမီးကို အဖေက ရိုက်၊ အမေက ရိုက်၊ အစ်ကိုကရိုက်၊
ချစ်ကြသူများက လည်း အရိုက်ခံကာ ဆက်ချစ်ကြ၏။ ဪ... အင်မတန်
ကြီးကျယ်ခမ်းနား တန်ခိုးထွား သည့် အချစ်ပေတကား။

ဤအချစ်ကို သူ ခံစားဖူးချင်လှပေ၏။

သူ့ကို လူတကာက ထုံအသည်ဟု သတ်မှတ်သော်ငြားလည်း
သူနှလုံးသားကတော့ မထုံအဟု သူက ရဲရဲပင် ယုံကြည်ထားလေသည်။

အဲဒီ နေ့ညက အချစ်အကြောင်း တွေးကာ လမ်းလျှောက်လာခဲ့သော
ရွှေတိုး၏ နှလုံးသားသည် ထူးခြားစွာ လင်းပလျက်ရှိ၏။ သို့သော်...
ပတ်ဝန်းကျင်ကား မှောင်ရီပျိုးပြီမို့ လမ်းဘေးချိုင့်ခွက်ထဲက အုတ်ခဲတစ်လုံးကို
ခလုတ်တိုက်၍ လဲကာ ဒူးပြဲရှာလေသည်။

ဤကား အချစ်နှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ဘဝမှာ ပထမဆုံး ရရှိခဲ့သည့်
ဒဏ်ရာနက်နက် တည်း။

*

စိမ်ရွှေမြ စံအိမ်မှာ နေတယ်

(၃)

အဝေးဆီက ထမင်းကြော်နံ့နှင့် ဟင်းနံ့မွှေးမွှေးလေးသည်
လမ်းလျှောက်ရတာ များပြီမို့ မောပန်းဆာလောင်လျက်ရှိသော ရွှေတိုးကို
ညှို့ခေါ်လျက်ရှိလေသည်။

ညနေထမင်းကြော်ဆိုင်လေးကို အဝေးကပင်မြင်ရ၏ ။ သပ်ရပ်စွာ
ခင်းကျင်းထားသော ဆိုင်ကလေး၏ ပတ်ချာလည်တွင် ပလတ်စတစ်
စားပွဲခုံပုလေးနှင့် ထိုင်ခုံပုပုသေးသေးလေးများ ခင်းကျင်းထား၏ ။
ဟင်းအမည်များစွာ စီရိတ်ထားသော ခုံဘေးရှိ မီးသွေးဖိုပေါ်တွင် ဒယ်အိုး
ကြီးတစ်လုံးတင်ထား၏ ။ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုး ရပ်ရည်သန့်သန့် အသားဖြူဖြူ
အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်သည် သံယောက်မအပြားဖြင့် ထမင်းကြော်များကို
ထိုးမွှေကာ ကြော်လျက်ရှိ၏ ။ ထမင်းကြော်အိုးပေါ်မှာ အငွေ့တထောင်းထောင်း။
ပူနွေးလာသော ထမင်းကြော်သည် မွှေးပျံ့သော အနံ့ကို အဝေးသို့
စေလွှတ်လိုက်သဖြင့် ရွှေတိုးက ထိုအနံ့ကို ဖမ်းယူရရှိကာ မွှေးရနံ့ညှို့ခေါ်ရာသို့
ခြေဦးလှည့်ကာ လျှောက်လာတော့သည်။ နောက်မှ ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိ သော
အဲဒီညနေတုန်းက ရွှေတိုးကို ညှို့ခေါ်ခဲ့တာဟာ
ထမင်းကြော်ရနံ့ချည်းသက်သက်မဟုတ်။ ထမင်းကြော်ရနံ့ နောက်ကွယ်က
အချစ်ရနံ့လည်း ပါတာကို ရွှေတိုး သတိမပြုမိခဲ့ ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဒီ.. ညထမင်းကြော်ဆိုင်လေးနားကို ရွှေတိုး တစ်ခါမှ

ရောက်မလာဖူးချေ။ ဆိုင်ကလေးမှာ ဖွင့်တာကြသေးပုံမရ. . ။ ခုံကလေးများမှာ သစ်လျက်ပင် ရှိသေး၏ ။ ဒီရပ်ကွက်နားကို ရွှေတိုးအရောက်ပေါက်နည်း၏ ။

ဒီရပ်ကွက်နှင့် ရွှေတိုးတို့ ရပ်ကွက်ကြားမှာ ရပ်ကွက်တစ်ခု ခြားသေး၏ ။ ရပ်ကွက်ချင်း နည်းနည်းဝေးတာလည်း တစ်ကြောင်း၊ ဒီရပ်ကွက် ထဲက လူတွေဟာ ဒေါ်လေးစိန်ထံမှာ ချေးငှားပေါင်နှံလေ့မရှိ. . ။ တလောကမှ ရွှေတိုး တို့ရပ်ကွက်ထဲက အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ဒီရပ်ကွက်ထဲကို ပြောင်းလာတာမို့ ဒီအထိကြွေး တောင်းဖို့ ရောက်လာရတာ ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့လည်း ရွှေတိုးရဲ့ ပုံမှန်နေ့တွေတုန်းကလိုပဲ

မနက်အစောကတည်းက အိမ်မှထွက်ခဲ့ ရ၏ ။ ဒေါ်လေးစိန်ကလည်း ပုံမှန်နေ့တွေအတိုင်း 'ဟဲ့. . .ကြားလား၊ ဟဲ့. . .ကြားလား' ဟု အထပ်ထပ်မှာလိုက်၏ ။ 'ကြွေးမရရင် အိမ်ပြန်မလာခဲ့နဲ့ ဟဲ့. . .ကြားလား' ဟုပင် ထပ်လောင်း၍ မှာလိုက်သေး၏ ။ သူကလည်း ပုံမှန်နေ့တွေတုန်းကလိုပဲ ခြေထောက်ကို သပ္ပတ်အူနာနာတိုက်၍ ရေအကြာကြီးချိုး၊ ကတ္တီပါ ဖိနပ်သည်းကြိုးကို နာနာတိုက်၍ ထီးကောက်ကို လက်မှာချိတ်ကာ အိမ်မှထွက်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

ခုလက်ရှိအချိန်ကလေးထိ သူ့ဘဝဟာ ပုံမှန်အတိုင်း

လည်ပတ်နေခဲ့တာဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝဟာ ဘာထူးခြားမှုမှ မရှိ။ ထူးပြီး ပျော်စရာမရှိသလို ထူးပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာလည်း မရှိချေ။

ရွှေတိုးသည် ထမင်းကြော်ဆိုင်ကလေးရှေ့မှာ ရပ်လျက် စားပွဲခုံပေါ်မှာ

စီဂရီချထား သည့် ဟင်းတွေကို ငုံ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဟင်းအမည်ကား စုံလှ၏ ။ ကြက်ကြော်၊ ငါးကျည်းကြော်၊ ဝက်အချိုနှပ်၊

အမဲနှပ်၊ ပုစွန် ကြော်၊ ကြက်အသည်းအမြစ်၊ ကြက်ဆီပြန်၊ ဆိတ်သားချက်၊ ဆိတ်ကလီစာ၊ ဆိတ်သားနဲ့ ကုလားပဲနှပ်၊ ဆိတ်သားခြောက်ကြော်၊ ဘဲဥဟင်း ၊ ဆိတ်သားခြောက်နှင့် ခရမ်းချဉ်သီးဆီပြန် ၊ ချဉ်ပေါင်ကြော်. .

စသည့်ဟင်းလျာများမှာ များလှသဖြင့် ဘာကိုရွေးရမည်မှန်း မသိ။ အကုန်လုံးကို နည်းနည်းစီ စားချင်မိသော်လည်း ပိုက်ဆံမတတ်နိုင်ချေ . . ။

“လူလေး. . .ဘာနဲ့စားမလဲ၊ ဒီဟင်းတွေအပြင် နောက်ထပ်မှာစားလို့ ရတဲ့ဟင်းတွေလည်း ရှိသေးတယ်၊ ကြက်ဥကြော်တို့၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်တို့ ပူပူနွေးနွေးစားချင်ရင်လည်း ကြော်ပေး မယ်. . ”

“ခဏလေးနော် အဒေါ်၊ ကျွန်တော့် ကို စဉ်းစားချိန် ပေးပါဦး”

ရွှေတီးက အဒေါ်ကြီးဘက်ကို လက်ကလေးကာပြ၍ ပြောလိုက်သော်လည်း မျက်စိက တော့ ဟင်းတွေဆီမှ မခွာ. . ။ ဘာစားရရင် ကောင်းမလဲ။ ဟိုဟာလည်း စားချင်၊ ဒီဟာလည်း စားချင်။ ဟိုဟာ စားရကောင်းနိုး၊ ဒီဟာစားရကောင်းနိုး. . .ဝေခွဲမရဖြစ်နေ၏ ။ အဒေါ်ကြီးက ရွှေတီးကို အံ့သြရယ်ချင်ပုံဖြင့် တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး. . .

“ဪ. . အေးကွယ်၊ စဉ်းစားပါ. . .စဉ်းစားပါ၊ အေးအေးဆေးဆေးသာ စဉ်းစား. . ”

ဟု ပြောပြီး ထမင်းကြော်အိုးကို ဆက်မွေ့နေလိုက်၏ ။

ထိုအချိန်မှာပဲ ရွှေတီးရဲ့ နောက်နားဆီမှ ခုံဖိနပ်သံတခွပ်ခွပ်လေးကို ကြားလိုက်ရကာ. .

“အမေရေ. . မီးသွေးကုန်လုပြီလား၊ ဒီမှာ မီးသွေးပါလာပြီ. . .”

ဟူသော အသံကလေးနှင့် အတူ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်အမည်းကြီးဖြင့် ထည့်လာသော မီးသွေးအိတ်ကြီးက ယမ်းခါကာ ရွှေအိုးကို တိုက်မိသွားလေသည်။

“ဟဲ့ . . ဒီကောင်မလေးဟာလေ ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဟဲ့၊ ဒီလောက် ပြေးလွှားလာစရာ မလိုပါဘူး၊ နင့် အရမ်းလုပ်တာနဲ့ ဟိုမှာ ဈေးဝယ်သူကို တိုက်မိသွားပြီ. . .”

ကောင်မလေးက သူ့အမေပြောမှ ရွှေတိုးကို တိုက်မိသွားမှန်းသိကာ နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် မီးသွေးအိတ်ကို ဆက်ခနဲ ချလိုက်ပြီး ဖတ်ခနဲ လက် အုပ်လေးချီ၍ ခေါင်းလေးညွတ်ကာ...

“မတော်လို့နော်၊ ကန်တော့နော်...”

ဟု သွက်သွက်လေး တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

ချာခနဲ လှည့်အလာမှာ ဆတ်ခနဲ ခါသွားတဲ့ဖွတ်မြီးကျစ်ကလေးရဲ့ အဖျားမှာ ချိတ်ပါသွားတဲ့ ရွှေတိုးရဲ့ နှလုံးသားဟာ လက်အုပ်ချီထားတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ လက်ခလယ် အပူကလေး ထိပ်ဖျားမှာ ချာချာလည်၍ ကခုန်နေလေသည်။

သူ့ဘဝမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူရဲ့ တောင်းပန်မှုကို တစ်ခါမှ မရခဲ့ဖူးချေ။ “ကန်တော့နော်” ဟူသော စကားလေးတစ်ခွန်းမျှ မကြားခဲ့ဖူးချေ။ လက်အုပ်ကလေးချီပြီး အ ပြောခံရဖို့ကား ဝေးစွ ခြောက်ပါးပင်တည်း။

ကောင်မလေးရဲ့ ကြည်လင်တောက်ပသော မျက်လုံးကလေး၊ စကားအဆုံးမှာ ပြီးလိုက် တဲ့ အပြီးကလေးနှင့်အတူ ပေါ်ထွက်လာသော သွားဖြူဖြူအတန်းကလေးက မီးသွေးတွေပေ လူးနေသော သူမလက်ဖျားရဲ့ ညစ်ပတ်မှု၊ ညှိစိမ့်သော မျက်နှာကလေးပေါ်က နဖူးစပ်မှာ ပေ နေတဲ့ မီးသွေးမှုန်ကလေးတွေနှင့် ခုံဖိနပ်စုပ်ကလေး စီးထားတဲ့ မီးသွေးပေ ခြေထောက်က လေး ရဲ့ ညစ်ပတ်မှုကို မေ့လျော့သွားစေ၏ ။

သူမပုံစံက ညိုကျော့၏ ။ အသားညိုကာ ခန္ဓာကိုယ်က ပိန်သွယ်ညိုကြော့ ပေါ့ပါးကြော့ ရှင်းကလေး၊ လှုပ်ရှားပြုမူပုံက ဖျတ်လတ်တက်ကြွ လန်းဆန်းနေ၏ ။ သူ့အကြိုက်နှင့် ကိုက်ညီလှ ပေတာမို့ သူ့အသည်းနှလုံးသည် လန်းဆန်းနိုးကြ ခုန်လှုပ်လာရလေသည်။

ထမင်းဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးသည် ပါးစပ်အဟောင်းသား

မျက်စိအကြောင်သား ဖြစ်နေ သော ရွှေတိုးကို ကြည့်ကာ ချောင်းဟန့်လိုက်၏။

“အဟမ်း...ဟမ်း...ဟဲ့ . .ညို့စိမ့် မီးသွေးအိတ်ထားပြီး

မြန်မြန်ပြန်တော့၊ အိမ်မှာ လုပ်စရာရှိတာတွေ ကျန်သေးတယ်မဟုတ်လား၊
ပိုက်ဆံသိမ်း စားပွဲထိုးမယ့် ကောင်လေးကို မြန် မြန်လာလို့ ဝင်ပြောလိုက်ဦး ၊ ကဲ. .
.ကဲ. . မောင်ရင် စဉ်းစားလို့ ဝင်ပြောလိုက်ဦး၊ ကဲ. . .ကဲ. . မောင်ရင် စဉ်းစားလို့
ဝင်ပြောလိုက်ဦး၊ ကဲ...ကဲ. . .မောင်ရင် စဉ်းစားလို့ ပြီးပြီလား၊ ဘာနဲ့ စားမလဲ. . .”

“ဟို. . .ဟို. . အသည်း. . .အသည်းနှလုံး”

“ဘာ”

“ဟိုဟာပါ. . .ကြက်အသည်းအမြစ်နဲ့ စားမယ်ပြောတာပါ”

ရွှေတိုးက ကယောင်ချောက်ချား ပြောပြီး ထိုင်ခုံအပုလေးပေါ်သို့
ထိုင်ချလေရာ ကုလား ထိုင်လေးရဲ့ ကျောမှီတိုက်မိပြီး ထိုင်ခုံက ဘေးသို့ရွှေ့လျက်
လူက မြေပြင်ပေါ်ပစ်ထိုင်ကျ သွားလေသည်။

ကောင်မလေးက ရွှေတိုးဖြစ်အင်ကို ကြည့်ကာ ပါးစပ်ကို
လက်ဖဝါးဖြင့်အုပ်၍ ဟိခနဲ ရယ်လိုက်၏ ။ ပါးစပ်ကလေးကို မမြင်ရသော်လည်း
မျက်လုံးလေးတွေ ရယ်မြူးသွားတာကိုတော့ သေချာမြင်ရလေသည်။

ရွှေတိုးသည် ရှက်ရှက်နှင့်ပဲ ထီးဖြင့် မြေပြင်ပေါ်ထောက်ကာ ထလိုက်ပြီး
ခုံမှာပြန်ထိုင် ကာ မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် ငြိမ်နေ၏ ။ ကောင်မလေးကိုလည်း
မကြည့်။ စိတ်ထဲကမူ ကောင် မလေး မပြန်ပါစေနဲ့ဦးဟု ဆုတောင်းနေ၏ ။

ရွှေတိုးဆုတောင်းကို သူမ သိလေရောသလားမသိ၊ ဆိုင်နောက်ကနေ
ချက်ချင်းပြန် ထွက်မလာဘဲ ပလတ်စတစ်ပုံးကြီးထဲမှာ ပုံထပ်နေသည့်
ပလတ်စတစ်ပုံးကြီးထဲမှ ပုံထပ်နေ သည့် ပန်းကန်တွေကို လှမ်းဆွဲဆေးလိုက်၏ ။

“ဟဲ့. . ညို့စိမ့် နင် ခု မပြန်သေးဘူးလား”

“ပန်းကန်တွေ ဆေးပေးခဲ့မလို့ပါ အမေရဲ့၊ ဆေးပြီးသား ပန်းကန်မှ မရှိတော့တာ အမေဘာနဲ့ ထည့်ရောင်းမလဲ”

“မိချိုလာတော့ ဆေးလိမ့်မပေါ့”

“သူမလာခင် ဝယ်သူလာတော့ အမေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဝယ်သူကတစ်ဖက်၊ ပန်းကန် ဆေးတစ်ဖက် ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဆယ်ချပ်လောက်ပဲ ဆေးပြီး ပြန်တော့...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ကောင်မလေး ပန်းကန်ဆေးနေချိန်မှာ ရွှေတိုးက ထမင်းကြော်နှင့် တွဲဖက်စားနေသော ကြက်အသည်းအမြစ်ရဲ့ အရသာကို မသိတော့ဘဲ ထမင်းကြော်ထဲမှာ 'ညှိစိမ့်' ဟူသော ဟင်းအမည်ကလေးကို မြုပ်ကာ မြုပ်ကာ စားနေရင်း ပန်းကန်ဆေးသည့် နေရာကလေးဆီမှ ထွက်ပေါ်နေသော ပန်းကန်ချင်းပွတ်တိုက်သံလေးတွေကို ညနေဦး ဂီတအဖြစ် နှလုံးနှစ်ကာ ခံစားနားဆင်နေ၏ ။

စားသုံးသူ တစ်ယောက်နှစ်ယောက် ဆက်ရောက်လာ၏ ။ အဒေါ်ကြီး က ထမင်းကြော် ပွဲပြင်သည့်အလုပ်ထဲ စိတ်ရောက်သွား၏ ။ ကောင်မလေးက ပန်းကန်ဆေးနေရင်းက တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ ရွှေတိုးဘက်သို့ ခိုးခိုးကြည့်၏ ။ ရွှေတိုးကလည်း ကောင်မလေးကို ခိုးခိုးကြည့်၏ ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ငါးခါလောက်ကြည့်လျှင် တစ်ခါတော့ အကြည့်ချင်း ဆုံသွားတတ် ၏ ။

ရွှေတိုးသည် မလှုပ်တချောက် အိုက်တင်ခံတတ်သော မိန်းကလေးမျိုးထက် ခုလို သွက် လက်ပွင့်လင်း လန်းဆန်းပုံကလေးကို သဘောကျသူမို့ အမေကြီးရှိတဲ့ကြားက ညှိစိမ့် ဒီလိုလေး ခိုးခိုးကြည့်ရဲတာကို သဘောကျလို့ မဆုံးပေ...။

ညိုစိမ့် ခြေထောက်လေး ညစ်ပတ်နေတာကိုတော့ ရွှေတိုး
စိတ်မကောင်းဖြစ်လှ၏။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ ခြေထောက်သန့်ဖို့
အရေးကြီးသလိုမျိုး မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ ခြေထောက်သန့်ဖို့
အရေးကြီးသလိုမျိုး မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာရော ခြေထောက်သန့်ဖို့
အရေးမကြီးဘူးလား ညိုစိမ့်ရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့များ ခုံဖိနပ်စီးထားရတာ လဲ။
ဘာဖြစ်လို့များ မီးသွေးပေတဲ့ ခြေထောက်ကို မဆေးခဲ့ရတာ လဲ...။

ရွှေတိုးက ညိုစိမ့်ခြေထောက်လေးအကြောင်းတွေးကာ
စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဆဲ...။

“အမေ... သမီး သွားတော့မယ်”

“အေး... အေး”

“ကြက်သားကြော်ပြီးရင် လာပို့ပေးမယ်”

“နင် လာမပို့နဲ့၊ ငါ ဒီက လူလွတ်ယူခိုင်းလိုက်မယ်”

“အမေ့ဆိုင်မှာ လူကျနေရင် ဘယ်မှမအားဘူး။ သမီးပဲ လာပို့မယ်၊
နောက်တစ်နာရီဆို ရတော့မှာ”

ကောင်မလေးစကားကြောင့် ရွှေတိုးက ဝမ်းသာသွား၏။

ကောင်မလေးရဲ့ ညစ်ပေသော ခြေထောက်ကလေးက ရွှေတိုးရှေ့မှ
ဖြတ်သွား၏။

မော့ကြည့်လိုက်ချင်သော်လည်း အဒေါ်ကြီးကို ကြောက်၍
မော့မကြည့်ရဲဘဲ ခြေထောက်ကလေးကိုပဲ ငေးကျန်ခဲ့ရသည်။

ကောင်မလေးက ဆိုင်ရှေ့မှာရပ်ထားသည့် စက်ဘီးကလေးကို နင်းကာ
ထွက်သွား၏။

ထမင်းကြော်စားပြီး ပိုက်ဆံရှင်းကာ ထလာသော ရွှေတိုးရဲ့
စိတ်သည်ကား အသစ်ဖြစ် ခဲ့ပြီတည်း။

ရွှေတိုးသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုရှိနေ၏။ သတ္တိတွေလည်း
ရှိလာ၏။

အိမ်ကိုတော့ မပြန်ချင်သေး။ ကြက်ကြော်လာပို့မည့် ကောင်မလေးကို
စောင့်ကြည့်ချင်သေး၏။

ရွှေတိုးသည် ထမင်းကြော်ဆိုင်ကနေလည်း လှမ်းမမြင်နိုင်၊ ဆိုင်နဲ့လည်း
မဝေးသည့် ကောင်မလေးလာမည့် လမ်းကျဉ်းလေးရဲ့ ကွေ့နားမှာ
စောင့်နေလိုက်သည်။

ခုချိန်မှာ တစ်နာရီဆိုတာ ရွှေတိုးအတွက် သိပ်အကြာကြီး မဟုတ်တော့
...။ ခြင်ကိုက် လည်း ယားရကောင်းမှန်းမသိ၊ ညောင်းလို့ ညောင်းမှန်းမသိ၊
ဝေဒနာကို ဝေဒနာမှန်းမသိတော့ ဘဲ မှောင်ရိပ်က အုတ်ခုံလေးပေါ်မှာ
ထိုင်ရင်းကောင်မလေးလာမည့် လမ်းကလေးဆီ မမှိတ်မ သုန် ငေးနေပြီး
တစ်နာရီထိုးဖို့ ၁၅ မိနစ် အလိုမှာမှ အကြံတစ်ခုရကာ ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ
ထရပ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ရွှေတိုးသည် အနီးအနားက အုတ်ခုံ အကျိုးအပဲ့တွေ၊
ခဲလုံးကြီးကြီး တွေကို ဒေါင်းတောက်အောင်ဖွေရှာလျက် ကောင်မလေးလာမည့်
လမ်းကျဉ်းကလေးပေါ်မှာ စီတန်း၍ ချထားလိုက်ပါသည်။

ကောင်မလေး လာရင် စက်ဘီးစီးလို့ မရတော့တာမို့
ဒီနားမှာရပ်သွားမည်။ ထိုအခါ သူ က မှောင်ရိပ်ထဲမှ ထွက်၍ ခဲလုံးတွေကို
ကောက်ဖယ်ရှင်းလင်းပေးမည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ မိတ်ဆွေဖြစ်ကြရမည်။
ရွှေတိုးသည် ဒီလို အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းထွက်လာသည့် ကိုယ့် ဦးနှောက်ကို
ရွှေချထားလိုက်ချင်သည်။ ရွှေတိုးကို အ တယ်လို့ အဘယ်သူ ပြောရဲသနည်း။

သို့နှင့်

ခဏကြာသော်...

“ဘယ်ကောင် လက်ကမြင်းသွားတာလဲကွ၊ တောက်... သက်သက် အလုပ်ရှုပ်အောင်”

ဆိုက်ကားဆရာသည် ဒေါသတကြီး ရေရွတ်ဆဲဆိုရင်း လမ်းပေါ်က ခဲလုံးတွေကို ကောက်ယူလွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ဆိုက်ကားဆရာ ပစ်လိုက်သော ခဲတစ်လုံးသည် လမ်းဘေး မှောင်ရိပ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော ရွှေတိုးခေါင်းပေါ်မှာ ဝဲကာသွား၏။

ဆိုက်သားဆရာ ထွက်သွားတော့ ရွှေတိုးက လွင့်ပစ်ခံလိုက်ရသော ခဲလုံးတွေကို ကပျာကယာ လိုက်ရှာကောက်ကာ လမ်းပေါ်မှာ တန်းစီချထားလိုက်ပြန်သည်။

မှောင်ရိပ်မှာ စောင့်နေပြန်သည်။

နောက် စက်ဘီးတစ်စီး ရောက်လာပြန်သည်။

“ဘယ်ကောင်က အားယားနေလို့ လက်ဆော့သွားတာလဲကွ၊ အားယားနေရင် xxx ပါ လားကွ”

အဆဲခံရပြန်သည်။

ထိုသူက ဆဲဆဲဆိုဆိုနှင့် ခဲလုံးတွေကို ဖယ်ရှားသွားတော့ စက်ဘီးရှေ့ခြင်းထဲမှာ ဆွဲခြင်း ကြီးတစ်ခြင်း ထည့်၍ စက်ဘီးကလေး နင်းလာသော ကောင်မလေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပြီမို့ ရွှေတိုး ရင်ထဲမှာ ဒုန်းဒိုင်းဖြစ်လာ၏။

ကောင်မလေးက ခဲလုံးတွေ တွေ့သည်နှင့် စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

ရွှေတိုးက ကောင်မလေးကို မမြင်ဟန်ပြုကာ မှောင်ရိပ်ထဲမှ ထွက်လာရင်း ပါးစပ်က တဗျစ်တောက်တောက် ပြောလာ၏။

“လူတွေ . . လူတွေ တော်တော်စည်းကမ်းမဲ့တဲ့ လူတွေ ၊ အုတ်နီခဲ အကျိုးအပဲ့တွေ ကို ဒီလို စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ ပစ်ထားတော့ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ဒုက္ခရောက်တာပေါ့”

ရွှေတိုးက ပါးစပ်က တဗျစ်တောက်တောက် ပြောရင်း ကုန်းကွ ကုန်းကွနှင့် ခဲလုံးတွေ ကိုလိုက်ကောက်လွင့်ပစ်နေလိုက်သည်။

ကောင်မလေးက စက်ဘီးကလေးကို တွန်း၍ သူ့အနားရောက်လာပြီး

“ကျေးဇူးပဲရှင့်”

ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ကောင်မလေးအသံ ကြားတော့မှ သူက ခါးဆန့်လိုက်ပြီး ကောင်မလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ခုမှ တွေ့ပြီး ကောင်မလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ခုမှ တွေ့ပြီး အံ့သြသွားသလိုပုံ ဖမ်းကာ . . .

“ဪ . . ဘယ်သူများလဲလို့”

“ဪ . . ရှင်ကိုး”

ဝါကြန့်ကြန့် လမ်းမီးရောင်အောက်မှာ သူတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိ ကြသည်။

ကောင်မလေးက သူ့ကို ပြုံးပြသည်။

သူကခပ်တည်တည်ပင် ခဲလုံးအစအနတွေကို လိုက်ပြန်ကောက်နေလိုက်သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာအထာကလည်း အရေးကြီးသည်ဟု ထင်သည်။ ကောင်မလေးက စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်၍ ရပ်ထားခဲ့ပြီး သူနဲ့အတူ ခဲလုံးဝိုင်းကောက်ရင်း.

“ရှင်က ဒီနားမှာ နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ရဲ့ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်မှာနေတာ”

“ဪ... သိပြီ။ တစ်ရပ်ကွက်ကျော်ကို ပြောတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“အဲဒီ ရပ်ကွက်ကို ညှိစိမ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပြောင်းသွားလို့ ညှိစိမ့်လိုက်လည်ဖူး တယ်၊ ရှင်က ဘယ်နားမှာ နေတာလဲ...”

ရွှေတိုးသည် ရုတ်တရက် ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိဖြစ်သွားပြီးမှ ဉာဏ်တစ်ချက်ပွင့်သွား ကာ...

“စိန်ရွှေမြ စံအိမ်မှာ နေတယ်ဗျ... ”

“ဪ...”

ကောင်မလေးက ခပ်ထွေထွေလေး ဖြစ်သွားသည်။ ရွှေတိုးက ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ တာမို့ လက်ထဲမှာ ကောက်ကိုင်ထားသည့် ခဲလုံးတစ်လုံးကို ကယောင်ကတမ်းပွတ်သပ်ဆုပ် နယ် နေသည်။ ကောင်မလေးရှေ့မှာ တည်ကြည်ရဲဝံ့သူကြီးလို အထာကိုင်ထားရသော်ငြား ရင်ထဲမှာတော့ အမြောက်ဆန်တွေ အဆက်မပြတ်ကျ၍ ပေါက်ကွဲနေသော စစ်မြေပြင်လို ဖြစ်နေသည်။ ခဲလုံးကို အဆက်မပြတ် ပွတ်သပ်နေသော လက်ဖဝါးမှာလည်း ချွေးတွေ စိမ့်ထွက် လာနေသည်။

နောက်တော့ သူက သူသိချင်တာကို အရဲစွန့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ညို .. ညှိစိမ့်ကရော ဘယ်မှာနေတာလဲ”

ညှိစိမ့်က နောက်ဘက်သို့ လက်ညှိုးကလေး ထိုးညွှန်ပြလိုက်ရင်း...

“ဒီလမ်းရဲ့ ဟိုးဘက်ထိပ်ဆုံးက အိမ်က ညှိစိမ့်တို့အိမ်လေ။ အိမ်က ဆိုင်နဲ့ သိပ်မဝေး ဘူး”

“ဪ...”

ရွှေတိုးက ညိုစိမ့် ညွန်ပြရာဘက်သို့ လည်ပင်းလေးရှည်ကာ
လှမ်းမျှော်ကြည့်နေလိုက် တော့ ညိုစိမ့်က ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်ရင်း...

“ကြည့်မနေနဲ့လေ၊ ဘာမှမြင်ရမှာမှ မဟုတ်တာ၊ မှောင်နေတာကို . .”

“အဟဲ့. . .မြင်ရမလားလို့ပါ”

ရွှေတိုးက ကျောက်ခဲကို ပွတ်ရင်း ငြိမ်သွားပါသည်။ ပြီးမှ အရဲစွန့်ကာ . .

“ဟို . . ကျွန်တော်. . ကျွန်တော်ရော၊ ပြောလို့ ရမလား”

“ဟင်. . .ဘာကိုလဲ”

“ကျွန်တော့် နာမည်ကို ပြောပြလို့ ရမလားလို့. .”

“ဪ. . .အဟင်း. . ပြောပါရင်၊ ညိုစိမ့်လည်း သိချင်ပါတယ်”

သိချင်တယ်တဲ့. . ညိုစိမ့်လည်း သိချင်တယ်တဲ့။

ဘာကြောင့်သိချင်ပါလိမ့် ညိုစိမ့်ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဝင်စားလို့များလားဟင်. . ။

“ကျွန်တော့်နာမည် ရွှေတိုးပါ ခင်ဗျာ. . .”

“ဪ. . နာမည်က လှသားပဲ”

“အဟဲ့. . ညိုစိမ့် ဆိုတဲ့ နာမည်က ပိုလှတာပါ ခင်ဗျာ”

ညိုစိမ့်က တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး...

“ကဲ. . ညိုစိမ့် သွားတော့မယ်၊ ကိုရွှေတိုး ဒီဘက်ရောက်ရင်လည်း
ညိုစိမ့်တို့အိမ် ဝင် လည်လေ”

“တ. . တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ ကိုရွှေတိုးရဲ့။ ကဲ. . သွားပြီနော်”

ညိုစိမ့်က စက်ဘီးလေးကို ဒေါက်ဖြုတ်၍ အရှိန်ယူတွန်းလိုက်လျှင်

ရွှေတိုးက စက်ဘီး ရှေ့သို့ ပြေးသွားရပ်လိုက်ရင်း

“ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ဘက်ရောက်ရင်လည်း ကျွန်တော့်အိမ်ကို ဝင်လည်ပါနော်”

“ဝင်လည်မှာပေါ့၊ စိန်ရွှေမြ စံအိမ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့...စိန်ရွှေမြ စံအိမ်ပါ။

အိမ်ရှေ့မှာဆိုင်းဘုတ်ကြီးကြီး တပ်ထားပါ တယ်၊ (xxx) လမ်းထဲက (x x) စတိုးရဲ့ မျက်စောင်းထိုးက စိန်ရွှေမြ စံအိမ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ညိုစိမ့် သေချာမှတ်ထားပါ့မယ်၊ သွားပြီနော် တာ့တာ...”

ညိုစိမ့်က စက်ဘီးကလေး နင်းထွက်သွားသည်။

တာ့တာပြသွားပုံကလေးက ရွှေတိုး မျက်စိရှေ့ ဝဲလည်လှည့်၍ ကျန်ရစ်သည်။

ရွှေတိုးဘဝမှာ ဒီကနေ့ဟာဖြင့် မှတ်ကျောက်အတင်ခံထိုက်သောနေ့ ယောက်ျားသား တစ်ဦးအဖြစ် ဝံ့ကြွားရသောနေ့၊ ပထမဆုံး ရင်ခုန်ရသောနေ့။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အဖက်လုပ် အလေးထား လေးစားခြင်းခံရသော နေ့ပေတည်း...။

“ဟေ ဟေ...”

ကြောင်ရပ်ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့ရာမှ ရုတ်တရက် သတိဝင်လာသော ရွှေတိုးထံမှ ရယ်သံလို လို ကျေနပ်အားရသဖြင့် ဟစ်ကြွေးသံလိုလို အသံတစ်ချက် ထွက်လာပြီးနောက်...

“ဒုတ်...”

“အား...”

“ဘယ်ကောင် လက်ကမြင်းတာလဲကွ၊ သေဖို့သာပြင်ထား...”

“အမေရေ...”

လမ်းဘေး မှောင်ရိပ်ထဲမှ အော်သံတစ်ချက်နှင့် အတူ
လူတစ်ယောက်ပြေးထွက်လာပြီမို့ ရွှေတိုးက ပုဆိုးတစ်စ အသာမကာ ဖနောင့်နှင့်
တင်ပါး တသားတည်းကျအောင် ပြေးထွက် သွားလေသည်။

ဤကား ရွှေတိုး၏ ဘဝမှာ ပထမဆုံးသော အချစ်ကြောင့်
ဣန္ဒြေပျက်ရခြင်းပင်တည်း။
